

ת"פ 51245/12/15 - מדינת ישראל נגד ח ג

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 51245-12-15 מדינת ישראל נ' ג

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח ג באמצעות בא כוחו עו"ד דויד

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי ס' 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין מתאריך 21.7.16 - הנאשם, יליד 1951 ותושב אום אל פאחם, הורשע בעבירה לעיל בהתייחס לאירוע שהתרחש בתאריך 27.3.13. באותו מועד בשעות אחר הצהריים, התקיימה ארוחה משפחתית בבית אחיינו של הנאשם. הנאשם עמד בחצר הבית ובידו צלחת אוכל ועליה שיפוד מתכת המיועד לצליית בשר. לחצר הגיע קרוב משפחה של הנאשם בשם א מ ובין השניים החל ויכוח מילולי, כאשר כל אחד מהניצים עומד בקצה אחר של החצר (שאורכה כ 10 מטרים), ובתווך שיחק לו הקטין מ.מ. - יליד 2011, שהינו בנם של ס מ (אחייניתו של הנאשם) ושל י מ. במהלך הוויכוח, נטל הנאשם את השיפוד לעיל מצלחתו, הניפו והשליך אותו לעבר א מחמיד במטרה לפגוע בו. השיפוד פגע בראשו של הקטין, שישב על אופני פעוטות בחצר, בין הנאשם לבין א מ, וחדר לעומק ראשו מצד שמאל. הנאשם מיהר והוציא את השיפוד מראשו של הקטין וקרובי משפחה הבהילו את הקטין לבית החולים. לקטין נגרמו נזקים שיפורטו להלן.

הנאשם, בעת ניהול משפטו, אישר כי אכן זרק שיפוד מתכת לעבר א מחאחמיד. יחד עם זאת, טען כי לא שיפוד זה פגע וננעץ בראשו של הקטין, אלא שיפוד אחר, שנזרק במקביל לשיפוד שהוא עצמו זרק. אותו שיפוד אחר נזרק, לשיטת הנאשם, על ידי מאן דהוא שהנאשם אינו יודע את זהותו (הגם שבשלב מסוים כיוון הנאשם חיציו בהקשר זה לעבר אחיינו בהא).

2. גרסת הנאשם לעיל נדחתה בהכרעת הדין מכל וכל וקבעתי, כאמור לעיל ועל בסיס הראיות שנשמעו, כי הנאשם היה זה שזרק את השיפוד שפגע בקטין, וכי רק שיפוד אחד ויחיד נזרק במהלך כל האירוע.

3. הנאשם לא הביא ראיות לעניין העונש ואף לא ביקש שיוכן בעניינו תסקיר. על פני הדברים הדבר היה משום אי לקיחת אחריות מצדו, גם לאחר מתן הכרעת הדין.

עמוד 1

4. במסגרת טיעוניה לעונש, הפנתה המאשימה לתיעוד הרפואי בעניינו של הקטין שהוגש במסגרת שמיעת הראיות (ת/17 עד ת/33) ואת שמסרו הוריו בהקשר זה. בקצרה, עולה כי הקטין נפגע בראשו ונגרמה לו פגיעה מוחית. הקטין נזקק לטיפולים ואשפוזים ממושכים והגם שמצבו השתפר, לא ניתן לדעת מה ילד יום בהקשר זה והנזקים שגרם הנאשם ילוו אותו משך כל ימי חייו. בהמשך, אפרט את התיעוד הרפואי בעניינו של הקטין ואת שמסרו הוריו בהקשר זה.

5. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם - השמירה על שלמות גופו ושלומו של הפרט וכן עמדה המאשימה על החומרה הטמונה בפתרון סכסוכים בדרכי אלימות, קל וחומר כאשר קיים שימוש בנשק קר כבמקרה דנן.

נטען, אין כבמקרה זה להדגים את הסכנה הטמונה בבחירה בדרך אלימה לא רק לצדדים לסכסוך אלא גם לחפים מפשע. הנאשם הינו אדם בוגר שהיה מודע למעשיו ובחר לזרוק שיפוד על רקע סכסוך מילולי של מה בכך. המאשימה ציינה כי על בית המשפט להעביר מסר מרתיע וברור כי מי שבוחר בדרך האלימות צפוי לעונש כבד בדמות מאסר בפועל.

המאשימה הפנתה לפסיקה במקרים דומים ורלוונטיים, לשיטתה, בהם הושטו עונשי מאסר בפועל לתקופות של בין שנתיים ל 4.5 שנות מאסר - כך, בע"פ 8991/10 **מכבי נ' מ"י**, 27.10.11 אישר בית המשפט העליון עונש מאסר לתקופה של 36 חודשי מאסר על מי שחבט בראשו של אחר באמצעות קסדה (צעיר, עבר שאינו מכביד, לאחר שמיעת ראיות); בת.פ. (מחוזי חיפה) **מ"י נ' קורניצקי**, 19.9.10 יידה הנאשם אבן לעבר אחר ששברה את לסתו וכן תקף אדם אחר. על הנאשם (צעיר בן 20, בעל עבר פלילי מכביד לגילו, הודה במיוחס לו) נגזרו 24 חודשי מאסר; בע"פ 9630/09 **זוהר נ' מ"י**, 20.7.10, אישר בית המשפט העליון עונש של 42 חודשי מאסר (וכן הפעלה מצטברת של תנאי לתקופה של 12 חודשים) על מי שדקר את המתלונן בבטנו (הנאשם בעל עבר פלילי, לאחר שמיעת ראיות); ובע"פ 1929/12 **מ"י נ' מ**, 24.4.12 ערערה המדינה על קולת העונש בעניינו של צעיר נעדר עבר פלילי שדקר את המתלונן בחזהו והותירו עם נכות, והעלה את עונשו מ 24 ל 36 חודשי מאסר בפועל (הודה במיוחס לו). לאור האמור לעיל, עתרה המאשימה למתחם של בין 2 ל 4 שנות מאסר.

בהקשר לקביעת העונש בתוך המתחם לעיל, הפנתה המאשימה לכך כי הנאשם לא נטל אחריות למעשיו, העלה גרסאות מגרסאות שונות לאירוע - דבר שחייב את המאשימה להעיד את מרבית הנוכחים באירוע ובכלל זאת את הורי הקטין, חרף העובדה שהעדויות היתה קשה עליהם. נתונים אלה, מצדיקים לשיטת המאשימה את קביעת העונש במרכז המתחם לעיל, בנוסף לקנס ופיצוי הולם לקטין ומשפחתו.

6. מנגד, טען ב"כ הנאשם לזכות מרשו ככל שיכול היה. לעניין האירוע, הפנה ב"כ הנאשם לכך כי בניגוד למקרי אלימות אחרים, דוגמת אלה שהפנתה המאשימה, הנאשם לא פעל מתוך כוונה לחבול בקטין ואף השלכת השיפוד בא מ לא היתה מתוך כוונה לגרום לו נזק ממשי אלא אך מתוך התפרצות רגעית של זעם. עוד נטען, כי הוכח שמי שהגיע לחצר הבית היה א לעיל והוא זה שהחל להקניט את הנאשם. במילים אחרות, אין מדובר במי שיזם עימות אלא במי שנקלע לכזה. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם מצטער מאוד אודות הפגיעה שנגרמה לקטין, הגם שהוא מכחיש שהוא גרמה וכן ציין כי האירוע הביא לקרע ולמשבר במשפחה, המועצמים לנוכח העובדה שכל המעורבים הינם קרובי משפחה המתגוררים בשכנות.

מבלי להפחית מחומרת הפגיעה בקטין, הפנה ב"כ הנאשם לכך כי מצבו של הקטין השתפר באופן משמעותי ואינו כפי שהיה סמוך לאחר האירוע.

לכן, נטען שמתחם העונש הראוי צריך להיות בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו

בעבודות שירות.

לעניין העונש בתוך המתחם הפנה ב"כ הנאשם לכך כי הנאשם הינו יליד 1951, נעדר עבר פלילי. עוד הפנה ב"כ הנאשם לשיהוי שבהגשת כתב האישום. האירוע התרחש בחודש 3/13 וכתב האישום הוגש רק בחודש 12/15.

7. בדבריו בטרם העונש הרחב הנאשם ומסר כי הוא זה שגידל בפועל את אחייניו ובכלל זאת את אמו של הקטין. מדובר בבני משפחה הקרובים לליבו. הנאשם הדגיש כי הוא מתגורר בשכנות לאחייניו וביקש את עזרת בית המשפט, כך שכולם יוכלו להמשיך לחיות יחדיו. הנאשם הדגיש כי לא ביצע את שיוחס לו אך הוא מקבל בלית ברירה את פסק דינו של בית המשפט.

8. טרם שנפנה להליך הבניית העונש, נעמוד על הפגיעה שנגרמה לקטין (ר' בנדון המסמכים ת/17-33). מיד לאחר האירוע פונה הקטין לבית החולים הילל יפה בחדרה. הקטין אובחן עם שבר פתוח בגולגולתו ודימום מוחי ולכן הובהל בניידת טיפול נמרץ לבית החולים שיבא, שם בוצעו לקטין בדיקות דימות שונות שהצביעו כי השיפוד חדר לעומק של 7 ס"מ באזור פריאטלי שמאלי ומסלול הדמם פריאטלי פרונטאלי. הטיפול התרופתי אותו קיבל הקטין היה אנטיביוטי וכן של נוגדי פרכוס. בבדיקה נוירולוגית עלה כי הקטין הניע 4 גפיים היטב ומתהלך ללא קושי. יחד עם זאת, נותרה חולשה בתפקוד המוטורי של שרירי הפנים והקטין היה מספר חודשים בשיקום נוירולוגי בבית לוינשטיין. מבדיקה שנערכה בחודש 3/14 על ידי נוירולוג ילדים עלה כי קיים חשד לחולשה קלה ביד ימין, קיימים קשיים בהבעת השפה עם קושי במובנות הדיבור, ריור רב, קשיי התארגנות טווח קשב קצר וחשד לקשיים גרפו מוטוריים (ר' המסמך ת/14). מסיכום ביקור של בית לוינשטיין מחודש 7/15 עולה כי הקטין משולב במסגרת לימודית רגילה ועדיין סבל משקיי הגייה ושפה.

עוד אפנה לעדויות הורי הקטין בעת שמיעת הראיות. האב מסר (ר' עדותו מתאריך 20.3.16) כי הקטין היה מאושפז בבית החולים לוינשטיין כ 4 חודשים. גם לאחר שחרורו ממשיך הקטין לקבל טיפולים ואבחונים משלימים בקהילה (ריפוי בעיסוק, פסיכולוג וטיפול רגשי ומעקבים רפואיים) משום הפגיעה בשפה ובדיבור וקשיי התנהגות. אמו של הקטין מסרה כי: **"הוא כל הזמן בטיפולים, בריפוי ועיסוק. היתה לו פגיעה במוח ואחרי הפגיעה הוא הפסיק לדבר. היה לו ריור. הוא לא סתם (צ.ל. סגר - י.ל.) את הפה שלו בקלות, קשיים בבליעה וקשיים בתפקוד אחת הידיים. אחרי הטיפולים ריפוי ועיסוק ותקשורת הוא מתקדם, אבל אני כאמא יש לי חששות כי יש לו פגיעה בראש. אנחנו מקווים שהוא יתקדם למשהו טוב. היום הוא עדיין בטיפולים. אנחנו משקיעים הרבה, גם בכסף וגם בזמן וגם בחששות."** (עמ' 24, שורות 2-5).

9. העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריו ייגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו.

תיקון 113 הגדיר את ההיררכיה בין שיקולי הענישה, וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בעוד שיקול ההלימה הוא שיקול גמולי; יתר השיקולים הינם שיקולים תועלתניים.

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה במקרנו הינם הערכים של שלמות הגוף ובטחונו האישי של האדם. מדובר בערכים הבסיסיים ביותר עליהם יש להגן. מידת הפגיעה בערכים אלה הינה ברמה בינונית - גבוהה.

10. אין מחלוקת כי המקרה שבפניי הינו מקרה חריג - הן מבחינת נסיבותיו והן משום נתוני הנאשם.

11. בהקשר למעשה עצמו -

מדובר במעשה שלא כוון כנגד הקטין ועקב צירוף נסיבות אומלל, נפגע הלה בראשו כמפורט לעיל. יחד עם זאת, יש לזכור כי לא היה מדובר בגזירת גורל, או ביש מזל שהוביל, כמעין "תאונה" או תוצאה של מעשה רשלני כזה או אחר, לפגיעה בקטין. מדובר היה בזריקת שיפוד מתכת מודעת ומכוונת שבוצעה על ידי הנאשם.

אכן, הנאשם לא התכוון כי השיפוד יפגע בקטין. זאת ועוד, יש להניח כי הנאשם אף לא התכוון שהשיפוד יגרום נזק משמעותי לא מ (הגם שאין ספק שהתכוון ששיפוד זה יפגע בו); אך אין הדבר אומר שהנאשם לא היה מודע הן לפוטנציאל הנזק שעשוי לגרום שיפוד מתכת שכזה, וכי היה מודע לכך שהקטין (ואחרים) נמצאים בסמיכות אליו.

כפי שצינתי בהכרעת הדין: ". יש להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 + 335 (א) (1) לחוק, וזאת חרף העובדה כי הנאשם לא "התכוון" לפגוע בקטין (ור' בנדון ס' 20(ג)(2) לחוק). בעבירה זו נדרש יסוד נפשי מסוג "פזיזות" - היינו, אדישות לאפשרות התרחשותה של חבלה חמורה או קלות דעת. . . ברור הוא, כי מי שזורק שיפוד, שכשמו כן הוא - נועד לשפד דרכו בבשר, לעבר אדם אחר, לכל הפחות מגלה אדישות לאפשרות גרימת תוצאה שכזו."

הנזק שנגרם לקטין ולמשפחתו הינו משמעותי ביותר. ניתן אמנם להתייחס לחצי הכוס המלאה ולציין כי תוצאות האירוע יכלו היו להיות חמורות הרבה יותר ואף טראגיות. אף גם ללא הבנה מעמיקה ברפואה ברור הוא, כי שיפוד מתכת החודר לעומק 7 ס"מ למוחו של אדם יכול לגרום לנזקים חמורים ביותר. אך בנס ניצלו חייו של הקטין והנזקים שנגרמו לו, באופן יחסי בלבד, היו מצומצמים. ועדיין, יש ליתן את הדעת לפגיעה - כך עולה - בדיבור ובבליעה אצל הקטין ולסברה כי קשיי השפה והדיבור שלו קשורים בקשר כזה או אחר לחדירת השיפוד למוחו. עוד יש ליתן את הדעת לסבל הנפשי העצום שחוותה משפחתו של הקטין בעקבות האירוע. אפנה בנדון לעדות הוריו שמסרו אודות אשפוזו הממושך של הקטין בבית לוינסטין והטיפול הממושכים אותם הוא עובר עד עצם היום הזה ויש להניח כי הדבר יהיה גם בשנים הבאות. אין ספק כי האירוע שינה לרעה את חייהם שילוו בחרדות תמידיות בנוגע לקטין.

מאידך גיסא, שקלתי לזכותו של הנאשם כי לא היה מדובר באירוע שתוכנן או שלווה באכזריות. עוד נתתי דעתי לכך כי בסכסוך שקדם לאירוע, בין הנאשם לבין מ, האחרון הוא זה שהגיע לחצר בה שהה הנאשם ואותו מ היה זה, כך עלה מהראיות, שפתח והחל להקניט את הנאשם.

לענין מדיניות הענישה הנהוגה, עיון בפסיקה, הן זו שהוגשה והן בכלל, מעלה כי רמת הענישה הנהוגה בעבירות אלה נעה על פני משרעת רחבה למדי. כפי שנאמר בע"פ 5153/13 פלוני נ' מ"י, 13.1.14: **"קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש בנשק קר, רחבה ומגוונת"**. דברים דומים הובאו גם בע"פ 5980/15 מ"י נ' זדה, 23.3.16 שם צוין כי: **"מטבע הדברים שאירועי אלימות המגולמים בעבירה של "חבלה חמורה בנסיבות מחמירות", שהיא העבירה העיקרית בה הורשע המשיב בעניינו, עשויים להתרחש במגוון רחב מאוד של מצבים, נסיבות ביצוע ורמות חומרה. ואכן, הפסיקה בתחום זה כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, כאשר לצד מקרים של ענישה מקילה, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים של שנות מאסר ארוכות, הכול בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה לגופו"**.

עיון בפסיקת בית המשפט אכן מעלה שישנם מקרים בהם הטילו בתי המשפט מאסר לריצוי בעבודות שירות; ומאידך, קיימים - והדברים ברורים מאליהם בסוג זה של עבירות ומקרים - גזרי דין בהם הוטלו

מאסרים וחלקם אף לתקופות ממושכות.

יחד עם זאת, מהמקובץ עולה כי בהיעדר נתונים מיוחדים וחריגים, הכלל הוא כי עשיית שימוש בנשק קר לפתרון סכסוכים, מחייבת נקיטת גישה מחמירה. יפים בהקשר זה הדברים שהובאו בע"פ 1892/15 **אימאן אבו מדיעם נ' מ"י**, 31.5.15 שם צוין כי:

"בית משפט זה עמד פעם אחר פעם על הצורך בהרתעתם של אלו המבקשים "לפתור סכסוכים" בדרך אלימה. נקבע כי עלינו להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבוחרים בדרך האלימות, בין אם הם עושים שימוש במקל ובין אם הם עושים שימוש בסכין או בכלי משחית אחר".

12. בהתחשב באמור לעיל, סבור אני כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר ל 24 חודשי מאסר.

13. אני סבור כי יש מקום בנסיבות עניין או בנסיבותיו של הנאשם כדי להביא לסטייה מהמתחם לעיל, אם לקולא משום שיקולי שיקום ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

14. לעניין העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם, יש להביא בחשבון את הנסיבות והנתונים (רשימה פתוחה) הקבועים בס' 40 יא', המונה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (שרובן נסיבות אישיות הנוגעות לנאשם, אך לא רק).

עומד בפנינו נאשם שהינו בן 65, נעדר עבר פלילי. נתונים אלה עומדים לזכותו. אין זה דבר של מה בכך להשית מאסר על נאשם עם נתונים שכאלה.

עוד התחשבתי בשיהוי שבהגשת כתב האישום ולחלוף הזמן. יחד עם זאת, אציין כי בשים לב כי רק במסגרת הליכי השימוע מסר הנאשם פרטים נוספים (אודות תושבי השטחים), אין מדובר בשיהוי של ממש המצדיק התחשבות משמעותית.

מאידך, הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו. אבהיר, כי זוהי זכותו. אפנה בהקשר זה לאמור בס' 40 יא (6) הקובע כי: **" . . כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו"**. מדובר בכלל שנוגה זה מכבר בשיטת המשפט. יחד עם זאת, נקבע לא פעם כי משהורשע נאשם לאחר שבית המשפט בחן את הראיות בתיק לגופן ולאחר שהעדים העידו, לא יזכה לאותה הקלה שהיא מנת חלקם של מי שמודים במעשיהם ונוטלים עליהם אחריות בתחילת המשפט (ור' בנדון, לדוגמה, האמור בע"פ 2996/09 **פלוני נ' מ"י**, 11.5.11; ע"פ 2163/05 **אלייב נ' מ"י**, 12.12.05).

ניכר היה לכל אורך ההליך כי יותר מאשר הנאשם מכחיש את המעשה, הוא מסרב להאמין כי הוא זה שגרם לפגיעה החמורה בקטין. הקטין, כאמור לעיל, הינו בנה של אחייניתו וכלל המעורבים הינם בני משפחתו ושכניו. דווקא משום מעמדו הבכיר במשפחה, מצופה היה ממנו שייקח אחריות על מעשיו. במקום זאת, בחר הנאשם בהכחשה - פנימית וחיצונית - של מעשהו. אחייניו והורי הקטין, ציפו כי הנאשם ייקח אחריות על מעשיו ונדהמו כאשר לא עשה כן, אך הנאשם נותר בשלו. עמדת הנאשם, שנבעה, כך עולה, גם ממניעים נפשיים - משפחתיים ופחות ממניעים משפטיים - ראייתיים, חייבה את ניהולו המלא של ההליך.

15. בשים לב לכלל הנתונים לעיל ובשים לב, בעיקר, לטיב הפגיעה בקטין, לעצם השימוש בנשק קר, לעקרון הגמול ולאי לקיחת האחריות מצד הנאשם; אך מנגד, לגילו של הנאשם והיעדר עבר פלילי וכן לנסיבותיו המיוחדות של האירוע, סבורני כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שגם אם לא יהיה בגבול התחתון של המתחם לעיל, יהיה מידתי ומתון באופן יחסי - שכן, לשיטתי, במקרים שכאלה השתת המאסר בפועל היא זו שחשובה בעוד שמשכו הינו בעל חשיבות פחותה.

בנוסף, יחויב הנאשם בפיצוי לטובת הנאשם בסכום משמעותי, ולו באופן יחסי, גם אם לא יהיה בו כדי להשיב את המצב לקדמותו וכן לא יהיה בו כדי לפצות את הקטין ומשפחתו על מלא נזקיהם, הישירים והעקיפים. אין בפיצוי זה כדי לייתר הליך משפטי אחר.

אפנה לפני סיום לדברים שנכתבו בפס"ד סעד לעיל (פסקה יט-כ'): **"ואל נשכח, כי בסופו של יום הענישה, גם בניסיונות ההאחדה, היא אינדיבידואלית בשורתה התחתונה."** אין מדובר בפעולות "חישוב" אלא בפועל יוצא של משתנים וערכים רבים, מתנגשים ונוגדים לא פעם. וכפי שצוין בע"פ 5833/12 פלונית ואח' נ' מ"י, 12.9.13: **"עניין לנו במלאכת מחשבת ולא במלאכת מחשבוני"**.

16. סוף דבר, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

11 חודשי מאסר.

· הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון בתאריך 6.11.16 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

· מאסר לתקופה של 8 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

· מאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון.

· פיצוי למתלונן, באמצעות אביו או אמו, בסכום של 100,000 ₪. הפיצוי ישולם ב 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר התשלום הראשון ישולם בתאריך 1.1.17 יתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. המאשימה תעביר למזכירות את פרטי אביו או אמו של הקטין תוך 14 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס.

ניתן היום, כ"ד אלול תשע"ו, 27 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.